

Arrest

nr. 274 901 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X, als minderjarige vertegenwoordigd door X
3. en 4. X en X, als minderjarigen vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en de minderjarige kinderen X, X en X, vertegenwoordigd door hun wettelijk vertegenwoordiger(s), die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2022 tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij dient op 9 december 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 30 juni 2015 met nr. 148 941 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de eerste verzoekende partij niet wordt erkend als vluchteling en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Betrokkene diende op 24.11.2016 middels een bijlage 19ter een eerste aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgisch kind [A.]. Deze aanvraag werd bij beslissing van 21.04.2017 (betekend 25.04.2017) geweigerd. Betrokkene diende daarop op 31.05.2017 een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van [A.]. Uit deze aanvraag put zij het thans ter discussie staand verblijfsrecht.

Op 14.10.2019 beval de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen in toepassing van artikel 463 Sv. de verbetering van de geboorteakte nr. 1618 van het jaar 2016 van Antwerpen, zodat:

- De gegevens betreffende de vader en de erkenning worden doorgehaald

- De naam van het kind wordt gelezen als [M.S.] in plaats van [N.O.]

Deze doorhalingen werden door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 18.03.2021 bevestigd.

Tegen dit arrest werd geen rechtsmiddel aangewend. Het is thans definitief.

Het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelt betrokkene eveneens voor de volgende tenlastenleggingen:

- door met bedrieglijk opzet de erkenningsakte nr. 18 van het jaar 2016 van Antwerpen district Borgerhout te hebben laten opmaken door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen district Borgerhout, waarin de erkenner, [N.O.S.], met toestemming van de moeder, [M.S.A.], voor de geboorte haar kind erkent, terwijl deze erkenning niet beantwoordt aan de biologische werkelijkheid en de erkenner evenmin de bedoeling had een daadwerkelijke vader-kind-relatie tot stand te brengen, maar deze erkenning enkel plaats vond met het bedrieglijk opzet aan het kind onrechtmatig de Belgische nationaliteit toe te kennen en zo aan betrokkene de mogelijkheid te bieden op basis van haar Belgisch kind verblijfsrecht in België te verkrijgen

- door, mede op basis van de erkenningsakte vermeld onder tenlastelegging A.20, met bedrieglijk opzet de geboorteakte nr. 1618 van het jaar 2016 van Antwerpen district Borgerhout betreffende het kind [N.O.A.C.], geboren op [...] 2016 te Antwerpen district Antwerpen, te hebben laten opmaken door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen district Antwerpen, waarin de erkenner, [N.O.S.], als vader wordt vermeld, terwijl deze erkenning niet beantwoordt aan de biologische werkelijkheid en de erkenner evenmin de bedoeling had een daadwerkelijke vader-kind-relatie tot stand te brengen, maar deze erkenning enkel plaats vond met het bedrieglijk opzet aan het kind onrechtmatig de Belgische nationaliteit toe te kennen en zo ook aan de moeder van het kind de mogelijkheid te bieden om op basis van haar Belgisch kind verblijfsrecht in België te verkrijgen

- de onder tenlastelegging A.21 vermelde geboorteakte te hebben aangewend

o in procedures bij de Dienst Vreemdelingenzaken om verblijfsrecht te verwerven voor [M.S.A.]

o en telkens wanneer aan de hand van de geboorteakte de identiteit van het kind [N.O.A.C.] en diens ouders diende te worden aangetoond waarbij het gebruik van het valse stuk voortduurt zolang de valse afstammingsband en naam van het kind in stand worden gehouden en zolang de bedrieglijk verworven Belgische nationaliteit van het kind en het bedrieglijk verworven verblijfsrecht van de moeder voort-duren;

De bij de aanvraag gezinshereniging voorgelegde geboorteakte nr. 1618 van het jaar 2016 is weldegelijk aangetast door een door het Hof van Beroep bewezen geachte valsheid. Gezien betrokkene mede middels de voorgelegde geboorteakte het verblijfsrecht op basis van artikel 40ter van de wet heeft bekomen, kan in toepassing van artikel 74/20, §2 van de wet haar verblijfsrecht worden ingetrokken.

Voor wat de kinderen betreft wordt er op gewezen dat hun verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van hun moeder, zodat ook hun verblijfsrecht is aangetast door de frauduleuze intenties van de moeder. De kinderen hebben uiteraard geen frauduleuze handelingen gesteld, dat zou trouwens ook niet kunnen want zij zijn handelingsonbekwaam. Echter, de moeder heeft als ouder die de ouderlijke macht uitoefent, wel frauduleuze handelingen gesteld en zodoende het verblijfsrecht bekomen. Vandaar dat ook de kinderen onder valse voorwendsels het verblijfsrecht hebben bekomen en het dus op basis van dezelfde rechtsgrond kan ingetrokken worden.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. In dit verband werd betrokkene op 27.10.2021 aangeschreven om conform art. 74/20, §2, tweede lid haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 19.11.2021. Uit navraag bij de gemeente Schaarbeek blijkt dat betrokkene op 25.01.2021 nog steeds geen stukken had overgemaakt. Betrokkene heeft dus uit eigen beweging verzaakt aan de mogelijkheid om elementen aan te reiken dewelke van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden

van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (B19ter dd. 31.05.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds op 24.05.2017 een onderzoek ingesteld gelet op het vermoeden van een schijnsituatie (cf. e-mail politie Antwerpen dd. 24.05.2017). Op 14.10.2019 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, waarna het Hof van Beroep van Antwerpen op 18.03.2021 het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg bevestigde. DVZ werd op 25.06.2021 in kennis gesteld van het arrest van het Hof van Beroep. Op 28.10.2021 bevestigde het parket van Antwerpen dat het arrest inmiddels definitief was geworden. Hoewel betrokkene uiteraard het recht heeft om in beroep te gaan en van haar rechts-middelen gebruik te maken, maakt dit wel dat zij inmiddels inderdaad enige tijd in het Rijk verblijft.

Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft gewoond. Betrokkene verblijft evenwel reeds sinds december 2014 in België. Betrokkene verwierf echter pas naar aanleiding van haar aanvraag van mei 2017 verblijfsrecht. Vooreerst dient gesteld te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, noch uit het indienen van achtereenvolgende verblijfsaanvragen die allen niet tot het verblijfsrecht hebben geleid. Daarnaast moet bijkomend opgemerkt worden dat betrokkene 24 jaar van haar leven in de Democratische Republiek Congo heeft doorgebracht (zie ook persoonsgegevens dd. 08.01.2015 bij haar asielaan-vraag). Zodat de duur van haar verblijf in België ruim wordt overschreden door de periode dat ze in Congo verbleef.

Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is en er lager en secundair onderwijs heeft genoten (cfr. Asielprocedure betrokkene in 2014-2015), kan gesteld worden dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land waar zij de nationaliteit van draagt. Betrokkene verklaarde in 2015 bij haar asielprocedure dat haar vader overleden was, maar dat haar moeder wél nog leefde. Of dat thans nog het geval is, is niet geweten. Ze gaf bij dezelfde procedure eveneens aan nog drie broers en twee zussen alsook drie halfbroers en drie halfzussen te hebben waarvan de meesten nog in de Democratische Republiek Congo woonden. Thans leeft betrokkene bij haar partner, waarmee ze twee kinderen heeft en die eveneens de Congolese nationaliteit heeft. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dus redelijk te stellen dat ze nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, en met de cultuur en gebruiken aldaar en er nog kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk. Verder dient te worden opgemerkt dat haar asielprocedure geen gunstig gevolg kende. Het CGVS oordeelde op 27.02.2017 dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor internationale bescherming en hechtte geen geloof aan betrokkenes beweringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingen in haar thuisland. Betrokkene heeft sedertdien geen elementen aangevoerd die een ander perspectief zouden kunnen bieden op haar verklaringen van destijds.

De kinderen van betrokkene hebben weliswaar nooit een ander land dan België gekend, maar zijn wel opgegroeid in een Congolees gezin. Bovendien zijn zij nog voldoende jong om zich snel te kunnen aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat dat niet het geval zou zijn. Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, kan vastgesteld worden dat zij thans samenleeft met haar partner, de heer [M.,Z.] [...], hun gezamenlijke kinderen [M.Z.,J.] [...] en [M.M.,K.] [...], en haar eigen kind [M.S.,A.C.] [...]. Deze beslissing trekt niet enkel het verblijfsrecht van betrokkene in, maar ook het verblijfsrecht van haar kinderen. Haar partner, de heer [M.Z.] heeft thans ook verblijfsrecht in België. Echter is dit verblijfsrecht eveneens aangetast door het bedrog dat betrokkene heeft gepleegd. De heer [M.] verkreeg het verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zijn aanvraag berustte bijna uitsluitend op zijn partnerschap met betrokkene. Zo leest men in zijn regularisatieaanvraag dd. 26.12.2017 in de inleiding: "Que demeurant toujours sur le territoire du Royaume, le requérant a fait la rencontre de Madame [M.S.A.] avec qui il entretient une relation amoureuse. Que de leur relation est né un enfant de sexe masculin, étant [M.Z.J.], né à Anvers le 18/12/2017"; met betrekking tot de uitzonderlijke omstandigheden: "La situation humanitaire urgente constituée par le fait qu'il mène avec sa compagne, autorisée au séjour illimité, une vie familiale réelle et effective" [...]; met betrekking tot de elementen ten gronde: "Qu'en l'espèce, la situation humanitaire urgente décrite ci-avant doit être considérée comme circonstance exceptionnelle et comme motif de fond justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour de plus de trois mois au requérant."

[...]

Er wordt niet betwist dat betrokkenen een gezinsleven hebben opgebouwd, maar dat gezinsleven is als het ware de vrucht van de fraude die door mevrouw [M.S.] werd gepleegd. Betrokkenen hun verblijfsrecht thans behouden louter wegens het feit dat zij er een gezinsleven op nahouden welk kon worden opgebouwd door de frauduleuze handelingen die mevrouw [M.S.] heeft gepleegd, zou afbreuk doen aan de finaliteit van de wet dewelke net tot doel heeft het frauduleus bekomen verblijfsrecht in te trekken. Niets belet betrokkene bovendien om samen met haar partner en hun kinderen elders hun gezinsleven verder

te zetten, voor zover zij er voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Tot slot moet er nogmaals op gewezen worden dat betrokkene de kans heeft gekregen om elementen aan te reiken met betrekking tot haar gezinsleven, dewelke een invloed zouden hebben op deze beslissing, maar heeft nagelaten dat ook effectief te doen.

Met betrekking tot het hoger belang van de minderjarige kinderen van betrokkene dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene zelf geen elementen aanreikt waaruit zou moeten blijken dat deze beslissing hun belangen zou schaden. Verder betekent deze beslissing niet dat betrokkene van haar kinderen zou worden gescheiden daar zowel betrokkene verblijfsrecht als dat van haar kinderen wordt ingetrokken. Ook het verblijfsrecht van de vader zal moeten worden geherevalueerd. Nergens blijkt uit het dossier dat de intrekking van het verblijfsrecht dusdanige gevolgen zou hebben dat de kinderen zouden worden gestoord in hun ontwikkeling. De kinderen zijn nog relatief jong, waardoor redelijkerwijze kan worden gesteld dat zij over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich aan te passen aan een nieuwe omgeving, indien betrokkene ervoor zou kiezen het Rijk te verlaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier zich verzet tegen het intrekken van betrokkenen hun verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van mevrouw [M.S.] en haar kinderen ingetrokken. Haar F-kaart en de identiteitsbewijzen voor kinderen onder de 12 jaar van de kinderen dienen te worden gesupprimeerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“Attendu qu'en premier lieu, l'acte administratif attaqué viole les articles et principes généraux de droit cités au moyen en ce qu'il comporte une motivation inadmissible qui ne cadre pas avec l'intérêt supérieur des enfants mineurs visés dans la décision ;

Que la partie adverse retire le titre de séjour à la première requérante et à ses 3 enfants mineurs avec comme motif, qu'ils ont obtenu leur séjour à la suite d'une reconnaissance de complaisance de la fille aînée par un citoyen belge, alors que les enfants mineurs ne sont pas impliqués dans l'acte posé par la mère ;

Que les enfants ne cernent pas les motifs de faits et de droit pouvant justifier que les conséquences de l'acte posé par la mère soient étendues à leur situation spécifique, d'autant plus qu'ils n'ont pas pris part à cet acte ;

Que les enfants s'interrogent dès lors sur la pertinence de la décision à leur égard. Ils dénoncent une décision disproportionnée qui ne tient pas compte de leur intérêt supérieur qui, par ailleurs, n'est pas à confondre avec celui de la mère. Leur intérêt supérieur n'a pas été pris en compte préalablement à la prise de la décision attaquée.

Alors que le principe directif de la motivation formelle des actes administratifs oblige que tout acte administratif soit fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler ;

Que le but de la loi sur la motivation légale des actes administratifs est d'astreindre l'administration à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité et que l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme, constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement de l'administration, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991). Selon les auteurs E. Cerexhe et J. Vande Lanotte : “Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.”

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au moment où la décision a été prise, eu regard au principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Que les enfants ne comprennent pas pourquoi ils sont visés dans cette décision qui découle des faits qui ne leur sont pas reprochables au vu de leur irresponsabilité pénale en tant qu'enfants mineurs, surtout qu'ils ne sont pas visés dans la décision pénale à laquelle se réfère la partie adverse.

Que la mission de votre conseil a pour corollaire d'examiner si la partie adverse a agi dans le respect des règles qui régissent l'administration à savoir le respect de la minutie qui est de son devoir (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970.153).

Qu'à tout le moins, la partie adverse n'a pas correctement examiné ce juste équilibre entre l'intérêt supérieur des enfants mineurs (à savoir, leur vie privée et familiale, leur état de santé) et les devoirs de bonne administration, de prudence et de minutie au regard de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers.

Qu'il y a lieu de conclure que la partie adverse n'a pas fait montre de prudence, ni de minutie et d'une bonne administration. Il y a lieu de retenir une mauvaise motivation.

Attendu qu'en deuxième lieu, la décision attaquée viole le principe audi alteram partem en ce qu'elle n'a pas fait application du droit des enfants mineurs à être entendus préalablement à la décision attaquée, indépendamment du droit de leur mère.

Que l'acte attaqué motive que la mère a été invitée préalablement à la décision contestée qu'elle n'a pas daigné réagir. Cependant, il ne ressort pas du dossier administratif que la mère a reçu une invitation allant dans ce sens. Elle a certes reçu une annexe 37 concernant sa fille aînée et un autre document concernant la mère, les deux documents étaient rédigés en néerlandais. Aucune explication plausible ne lui a été fournie quant à ce. Que ceci ne permet pas de conclure que la requérante et sa fille aînée ont été invitées à faire valoir ses droits.

Que l'exigence que consacre le principe audi alteram partem se matérialise comme suit :

- l'intéressée doit, par le biais des informations à fournir par l'administration, avoir une connaissance précise de la mesure envisagée et des faits qui la justifient ;

- l'intéressée doit avoir accès à toutes les pièces sur lesquelles l'autorité compte se fonder ;

- en cas d'audition orale, l'intéressée doit avoir une copie du procès-verbal établi par l'autorité administrative ;

- l'intéressée doit avoir la possibilité de contester effectivement le compte-rendu de l'audition, le cas échéant ;

- in fine, l'autorité administrative doit au travers de la décision prise démontrer qu'elle a tenu compte¹ des arguments et observations formulés par l'intéressé.

Que ce qui n'est pas le cas en l'espèce, qu'il y a lieu de conclure que l'administration a violé le droit de la requérante à être entendue.

Que le Conseil estime : « toutefois que ces arguments, qui concernent essentiellement des cas où c'est l'administré qui introduit une demande et non, comme en l'espèce, où c'est l'administration qui agit d'initiative, ne sont pas de nature à énerver le constat repris supra [...]. [L'administration] ne peut en effet se réfugier derrière ce qu'elle considère comme une négligence de la part du requérant pour s'exonérer de ses propres obligations ». « Que l'obligation d'avertir la partie requérante de son intention et de lui laisser la possibilité de faire valoir les arguments qu'elle juge utiles n'étant par ailleurs pas d'une ampleur telle qu'elle puisse empêcher [l'administration] de statuer dans des délais raisonnables sur les dossiers dont elle est saisie ». Le C.C.E. avait reproché à l'État belge de ne pas avoir pris la peine d'informer le requérant de sa démarche ni de l'interpeller en conséquence sur des éléments de sa situation concrète en lien avec la durée de son séjour, son âge, son état de santé, sa situation familiale et économique, son intégration sociale et culturelle et l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, avant de prendre la décision querellée. Si le requérant avait été entendu avant que l'État belge ne prenne sa décision, il aurait pu invoquer des faits concrets permettant éventuellement de justifier le maintien de son séjour ».

Attendu qu'en deuxième lieu, les deux enfants mineurs cadets n'ont pas été visés dans les précédentes décisions voire, documents notifiés uniquement aux deux premières requérantes, à savoir [M.S.A.] et [M.S.A.].

Que les deux derniers requérants mettent à défis la partie adverse d'apporter la preuve de leur invitation à être entendus de façon autonome sur leur situation spécifique préalable à la décision attaquée.

Que leur audition préalable aurait permis à leur deux tuteurs légaux (père et mère) de faire valoir leurs observations ou moyens de défense préalablement à la décision attaquée. Ce qui aurait pu influencer autrement l'administration. Dans le cas d'espèce, il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée que les deux derniers enfants mineurs ont été invité à être entendus préalablement à la décision attaquée. Qu'ainsi, dans l'arrêt Mukarubega notamment, la Cour de justice note que le principe général des droits de la défense comporte « le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard » (C.J., Mukarubega, 2014, Précis de droit des étrangers, pts 43 à 45). Il importe, précise le même arrêt, que le destinataire d'une décision pouvant lui

être dommageable puisse être en mesure de faire valoir ses arguments avant celle-ci, de manière à ce que l'autorité puisse les prendre utilement en considération (pt 47). Ce droit fondamental s'impose même si cette formalité n'est pas prévue par les règles applicables au contentieux en cause.

Que le C.E., 24 février 2015, n° 230 293 avait jugé que « l'administration doit inviter l'étranger à être entendu avant le retrait d'un droit de séjour octroyé dans le cadre du regroupement familial (dans le même sens, C.E., 19 janvier 2016, n° 233.512 et C.C.E., 26 novembre 2015, n° 157.132 ; 7 septembre 2015, n° 151.890 ; contra, C.C.E., 30 septembre 2015, n° 153.706). C.C.E., 31 août 2015, n° 151.399 ».

Que Votre Conseil a déjà annulé une décision mettant fin au droit de séjour et un ordre de quitter le territoire, écartant l'argumentation de l'État belge selon laquelle c'est au demandeur qu'il incombe d'aviser l'autorité de tout élément susceptible d'avoir une influence sur l'examen ou l'issue de son dossier tandis que les obligations de l'administration doivent s'interpréter de manière raisonnable.

Que si la partie adverse avait entendu les enfants préalablement à la décision, elle se serait rendu compte qu'elle retire le séjour aux enfants autistes suivis par des neuro-pédiatres et logopèdes. La décision contestée est une mesure grave qui affecte de façon sensible les intérêts supérieurs des enfants mineurs en situation de santé très fragile. Il s'agit d'une situation humanitaire non négligeable.

Qu'il s'avère que [J.M.Z.] présente un retard de langage, se renferme sur lui-même et ne joue pas avec les autres enfants. Le neuro-pédiatre qui le prend en charge l'a recommandé vers un Centre Ressource Autisme où il doit bénéficier d'un suivi par une psychomotricienne. En terme d'évaluation faite par ce neuro-pédiatre, il lui a été préconisé une scolarité dans un enseignement spécialisé adapté à ses difficultés.

Quant à [C.A.], elle présente des difficultés importantes en langage oral, nécessitant un suivi en logopédie régulier. Son logopède préconise une prise en charge de longue durée en Belgique.

Que les requérants rappellent que le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. Selon le principe général de bonne administration, de proportionnalité, du principe général de droit européen, du droit d'être entendu et particulièrement du principe "audi alteram partem", d'une saine gestion administrative et du devoir de minutie et de collaboration procédurale, la partie adverse aurait pu inviter au préalable les deux derniers requérants.

Qu'en l'espèce, le droit de deux derniers enfants à être entendu implique que leurs deux parents, tuteurs légaux aient été au préalable invités à exposer, à leur lieu et place, leur point de vue concernant leurs besoins spécifiques au niveau éducatif, psychologique et de santé (mentale).

Qu'il s'avère que le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense n'a pas été respecté concernant les deux derniers requérants. Le retrait du titre de séjour des enfants apparaît manifestement disproportionné dans la mesure où il contrevient au principe de bonne administration que sont notamment le principe audi alteram partem et le devoir de minutie.

Que l'audition préalable s'impose ainsi, en droit des étrangers, sous l'impulsion du droit de l'Union européenne, dans une série de circonstances défavorables au ressortissant d'un État tiers à l'Union européenne, notamment celle de mettre fin au séjour de l'intéressé.

Que la décision attaquée portant sur le retrait du titre de séjour des enfants mineurs né en Belgique, contrevient au principe audi alteram partem.

Qu'à propos de droit à l'information, à une procédure équitable (...), dès leur arrivée sur le territoire belge, le droit des enfants migrants à la participation, notamment leur droit à une information accessible, leur droit d'être entendu et leur accès à des recours et à des mécanismes de plainte adaptés à leur âge, devrait être assuré dans toutes les procédures et processus décisionnels pertinents, dès leur arrivée. En cas de besoin, l'enfant devrait être assisté par un interprète indépendant (art. 17 CIDE ; lignes directrices du Conseil de l'Europe sur une justice adaptée aux enfants ; CRC GC n°14 ; §§ 25 et 71 CRC GC n° 6).

Que le CCE dans son arrêt n° 248 500 du 29 janvier 2021, a déjà jugé que :

« (...) Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40) ».

Le principe audi alteram partem, est défini comme « un principe général de droit à valeur législative, qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave, mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard ».

Audi alteram partem, (...), s'impose, pour sa part, chaque fois que l'administration risque de prendre une décision qui s'avère significativement défavorable à celui qui en serait le destinataire – en d'autres termes une mesure grave.

Dans cette perspective, Audi alteram partem rencontre le double objectif suivant : « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard ».

De manière récente le CCE, dans un arrêt n° 234461 du 26 mars 2020 a rappelé « que le droit d'être entendu, tant comme principe général de droit de l'Union que comme principe général de droit belge, garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, et ce, afin notamment que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ».

Que le conseil d'État abondant en ce sens précise par ailleurs que :

« (...), en vertu de ce principe, il incombait à la partie adverse qui envisageait d'adopter d'initiative cet ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 61, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, d'inviter le requérant à faire valoir ses observations. Par contre il n'appartenait pas à celui-ci d'anticiper une éventuelle intention de la partie adverse, en faisant valoir dans la demande de renouvellement de son titre de séjour, en plus des éléments qu'il devait produire pour obtenir ce renouvellement en vertu de l'article 101 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, d'autres s'opposant à la prise d'une mesure d'éloignement, basée sur l'article 61, § 1er, 1°, précité »

Que le CCE a déjà jugé que « la requérante a été privée de la possibilité d'agir de manière utile et effective de sorte que le droit d'être entendu de la requérante a été violé » (CCE, n° 215552, du 24 janvier 2019).

Au vu de tout ce qui précède, la décision contestée mérite d'être retirée. mérite d'être retirée.

Attendu qu'en troisième lieu, l'acte attaqué viole le devoir de minutie en ce qu'il ne tient de toutes les données utiles concernant les enfants.

Alors que : « le devoir de minutie impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328, Hadad, cité par P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif 2014, Bruylant, p. 162).

Que suivant ce principe, lorsque l'administration doit prendre une décision, elle doit procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de se prononcer. Il n'en est pas le cas en l'espèce. En l'espèce, les situations spécifiques des enfants mineurs présentant des graves problèmes de santé mentale et de langage nécessitant une prise en charge de longue durée ne semblent être prise en compte. Qu'au vu de ce qui précède, il apparait de façon claire que l'administration n'a pas eu égard au moment de la prise de sa décision de toutes les données utiles de l'espèce, en l'occurrence la situation spécifique des enfants. En conséquence, la décision attaquée de séjour des enfants mineurs mérite d'être retirée.

Attendu qu'en quatrième lieu, disproportionnée en ce qu'elle ne fait une balance d'intérêt entre l'acte attaqué et l'intérêt supérieur des enfants mineurs avec sujet de problème de santé mentale et de motricité. Alors que, la proportionnalité consiste à mettre en balance l'acte et ses conséquences sur la personne. Il s'agit de déterminer si la mesure qui porte atteinte aux droits fondamentaux poursuit un objectif légitime qui pourrait être qualifié d'objectif d'intérêt général. Si ce n'est pas le cas, cette mesure est présumée injustifiable et donc constitutive d'une persécution.

Qu'il y a lieu de retenir la violation du principe général de bonne administration et de proportionnalité."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. Vermits verzoekende partij aanhaalt dat de feitelijke elementen niet correct afgewogen zouden zijn door verwerende partij, haalt zij ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁷ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁹. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 74/20, §2 van de wet van 15 december 1980.

[...]

Deze bepaling staat inderdaad toe dat het verblijfsrecht van een persoon ingetrokken wordt wanneer er voor het bekomen van dit verblijfsrecht gebruik gemaakt werd van valse; misleidende informatie of valse of misleidende documenten of bij uitbreiding wanneer fraude of onwettige middelen hebben bijgedragen tot het bekomen van het verblijfsrecht.

4. De bestreden beslissing geeft in dit kader een overzicht van de oorsprong van het verblijfsrecht van verzoekende partij en geeft vervolgens ook een overzicht van de uitspraken van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en vervolgens het Hof van Beroep te Antwerpen.

[...]

Het is duidelijk dat er inderdaad sprake is van het gebruik van valse informatie waarbij een derde een kind erkende waarbij er onder meer geen enkele biologische band is met dit kind, laat staan enige familiale band. Uit het arrest blijkt alleszins duidelijk dat de erkener in realiteit op geen enkele wijze de bedoeling had om een daadwerkelijke vader-kindrelatie uit te bouwen. De enige opzet van de erkenning van destijds was er op gericht om een situatie te creëren op basis waarvan verzoekende partij op termijn een verblijfsrecht kon bekomen.

Dit is uiteraard een situatie die niet getolereerd kan worden en waaraan verwerende partij dan ook de gepaste gevolgen heeft verbonden. De redenen die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing vinden allen ondersteuning in het administratief dossier en het betoog van verzoekende partij kan de vaststellingen van verwerende partij niet aan het wankelen brengen.

Verzoekende partij betwist dit element op zich ook niet.

In ieder geval kon verwerende partij geldig de voorliggende en bestreden beslissing nemen en terecht tot het volgende besluit komen:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier zich verzet tegen het intrekken van betrokkenen hun verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van Mevrouw [M.S.] en haar kinderen ingetrokken. Haar F-kaart en de identiteitsbewijzen voor kinderen onder de 12 jaar van de kinderen dienen te worden gesupprimeerd.”

5. Wanneer het verblijfsrecht conform artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken, dient er rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In deze zin werd verzoekende partij uitgenodigd om haar standpunt kenbaar te maken. Dit gebeurde bij brief van 27.10.2021 waarbij verzoekende partij dit schrijven zelfs in januari 2022 nog steeds niet beantwoordde.

Op heden merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift op dat er geen rekening gehouden zou zijn met de bijzondere situatie van de kinderen en dat er geen rekening gehouden werd met hun belang.

In dit kader wordt er onder meer gewezen op een medische problematiek.

Deze elementen ter ondersteuning van het beroep kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.¹⁰

6. Daarenboven gaat de bestreden beslissing wel degelijk in op de verschillende elementen die ter kennis waren van verwerende partij. Zo wordt er rekening gehouden met de duur van het legaal verblijf van verzoekende partij, de banden van verzoekende partij met haar land van herkomst, het gezinsleven, de band met de partner van verzoekende partij die overigens eveneens van Congolese nationaliteit is, het frauduleus karakter van het bekomen verblijfsrecht en de gevolgen en belangen van de kinderen.

De bestreden beslissing gaat duidelijk en gemotiveerd nader in op deze verschillende elementen.

7. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van

de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.¹¹

Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing geldt voor verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Op dit moment ligt nog geen bevel voor om het grondgebied te verlaten waardoor er geen problemen kunnen ontstaan voor wat de eenheid van het gezin betreft. Daarenboven geeft de bestreden beslissing aan dat er eveneens verder onderzoek nodig is naar de verblijfssituatie van de huidige partner van verzoekende partij. Ook op dit vlak kunnen er zich nog wijzigingen voordoen waardoor er niet zonder meer besloten kan worden dat de eenheid van het gezin noodzakelijkerwijze in het gedrang komt door de op heden voorliggende beslissing.

De kinderen van verzoekende partij zijn geboren in 2016, 2017 en 2020. Zij hebben dus een zeer jonge leeftijd waarop ze zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen, minstens toont verzoekende partij met een nagenoeg zuiver theoretisch betoog niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Verwerende partij wijst er in dit verband nog op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen "troefkaart" kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten.¹²

Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.¹³

Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.¹⁴

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bovendien geniet het kind of toch minstens de kinderen waarvan sprake niet over een geldig verblijf in België.¹⁵

8. [...]

9. [...]

10. Voor de volledigheid geeft verwerende partij nog mee dat een bijzondere begeleiding of een bijzonder schooltraject niet aanzien kan worden als medische begeleiding, maar eerder aanzien dient te worden als een sociale maatregel.²⁵

11. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het recht om gehoord te worden, geschonden zou zijn, faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekende partij minstens nog op 27.10.2021 gehoord werd en dat uit het betoog van verzoekende partij ook blijkt dat zij dit inderdaad ontvangen heeft. Deze mogelijkheid tot gehoor vond plaats voor het nemen van de bestreden beslissing.

Hierbij dient er wel op gewezen te worden dat verzoekende partij er voor koos om geen bijkomende informatie te verschaffen aan verwerende partij.

Het komt aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren²⁶. Gelet op het voorgaande gehoor had verzoekende partij hiertoe alle kansen.

Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.²⁷

In ieder geval voorziet het recht op een behoorlijk bestuur met name dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:

"Zoals het Hof er aan herinnert heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek."²⁸

Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.²⁹

Verwerende partij herinnert er aan dat in tegenstelling tot de onderrichtingen van arrest van 10.09.2013 (C-383/13) van het Europees Hof van Justitie dat verzoekende partij wel elementen aanvoert waarover zij

gehoord had willen worden, maar dat er reeds geoordeeld werd over de elementen die ter kennis waren van de administratie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij heeft geen gehoor gegeven aan de oproep tot bijkomende gegevens. Bovendien kunnen de minderjarige kinderen van verzoekende partij niet afzonderlijk gehoord worden en dienen zij ook niet in deze zin uitgenodigd te worden. Verzoekende partij heeft als voogd van de kinderen, desgevallend samen met de huidige partner, de mogelijkheid gehad om ook in deze hoedanigheid te antwoorden op de voor haar gevraagde verduidelijkingen, maar koos er zelf uitdrukkelijk voor om dit niet te doen en dit alhoewel verwerende partij haar om en bij drie maanden geboden heeft om te antwoorden op deze vragen.

De kinderen zijn in ieder geval handelingsonbekwaam en kunnen dan ook niet afzonderlijk opgeroepen worden om gehoord te worden.

Volledigheidshalve herinnert verwerende partij aan het arrest *Mukarubega* van het Europees Hof van Justitie dat stelt « het recht om voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden.»³⁰

Bijgevolg is het aan verzoekende partij zelf te verwijten om in gebreke te blijven een staat van concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft zij bijgevolg tevens in gebreke aan te tonen in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.³¹

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

12. Verzoekende partij merkt nog op dat aan de kinderen niet verweten kan worden dat zij de negatieve gevolgen dienen te dragen van een beslissing waarbij geen schuld treffen bij het opzetten van de frauduleuze erkenning van destijds.

De bestreden beslissing gaat reeds nader in op dit argument:

“Voor wat de kinderen betreft wordt er op gewezen dat hun verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van hun moeder, zodat ook hun verblijfsrecht is aangetast door de frauduleuze intenties van de moeder. De kinderen hebben uiteraard geen frauduleuze handelingen gesteld, dat zou trouwens ook niet kunnen want zij zijn handelingsonbekwaam. Echter, de moeder heeft als ouder die de ouderlijke macht uitoefent, wel frauduleuze handelingen gesteld en zodoende het verblijfsrecht bekomen. Vandaar dat ook de kinderen onder valse voorwendsels het verblijfsrecht hebben bekomen en het dus op basis van dezelfde rechtsgrond kan ingetrokken worden.”

Bovendien kan niet aanvaard worden dat de kinderen verder wel over een verblijfsrecht zouden kunnen blijven beschikken vermits op deze wijze verzoekende partij op een onrechtstreekse wijze een verblijf zou kunnen behouden waardoor de nuttige toepassing van de wettelijke bepalingen danig ondergraven zou worden.

13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.³²

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

14. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat³³. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

15. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

16. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³⁴ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

*beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*³⁵

17. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De wetgever heeft een onderscheid gemaakt tussen artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat het verblijf in te trekken voor de vreemdeling die de verblijfsmachtiging of -toelating onder valse voorwendsels heeft verkregen, en artikel 74/21, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat toelaat het verblijf te beëindigen voor de familieleden die in navolging van de voormelde vreemdeling zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf, maar die zelf geen bedrog of medeplichtigheid ten laste kunnen worden gelegd. Deze laatste wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.”

Ook uit de voorbereidende werken bij de wet van 4 mei 2016 die de voormelde artikelen heeft ingevoegd, blijkt dat een intrekking van een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel kan voor diegene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog:

“Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980, bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). [...]

Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.).

[...]

7.2. Intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling:

De intrekking is “la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu’elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n’avoir jamais existé; il a donc le même effet qu’une annulation” (M. LEROY, Contentieux administratif, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 425; zie ook A. DELBLOND,

Abrogation et retrait de l'acte administratif unilatéral, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014).

*In principe is de individuele rechtshandeling die een recht doet ontstaan onaantastbaar. Sommige uitzonderingen zijn echter toegelaten, zoals de intrekking van de onregelmatige en vernietigbare rechtshandeling of de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling die door bedrog is verkregen, wat de toepassing is van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, 2011, p. 426).*

*De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (M. LEROY, *Contentieux administratif*, 5ème édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429).*

De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen voor een potentiële buitenlandse werknemer.

[...]

7.4. Tenietgaan van de afgeleide rechten van de familieleden van een onderdaan die fraude heeft gepleegd:

Het artikel 74/21 stelt in staat het verblijf van familieleden van de onderdaan die fraude zou hebben gepleegd te weigeren of er een einde aan te maken, te meer daar deze onderdaan, de gezinshereniger, het recht op gezinshereniging heeft geopend voor zijn gezinsleden, de herenigden. Deze bepaling vertaalt de huidige rechtspraak van de Raad van State (zie arresten nr. 117 450 van 23 januari 2014, nr. 222 956 van 1 juli 2014 en nr. 126 714 van 3 juli 2014).

Het betreft de beëindiging van het verblijf, en niet het intrekken van de beslissing tot verblijf van de gezinsleden, aangezien de intrekking alleen is toegelaten wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (zie hierboven). Dat zou het geval zijn indien het gezinslid ook fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt voor het verkrijgen of behouden van een recht, in welk geval § 1 van artikel 74/20 van toepassing zou zijn.”

(Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54, 1696/001, MvT, 9-12).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zowel voor de eerste verzoekende partij als voor de overige – minderjarige – verzoekende partijen toepassing werd gemaakt van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze overige – minderjarige – verzoekende partijen betogen evenwel dat zij niet zijn betrokken bij de door hun moeder, de eerste verzoekende partij, gepleegde frauduleuze handelingen. Zij stellen dan ook niet te begrijpen waarom ook zij worden gevisieerd in de bestreden beslissing, die steunt op feiten die niet aan hen kunnen worden toegerekend.

De frauduleuze handelingen waarvan sprake in de bestreden beslissing bestaan erin dat met toestemming van de eerste verzoekende partij de tweede verzoekende partij onrechtmatig werd erkend door een Belgische man, waardoor zij de Belgische nationaliteit verkreeg en vervolgens ook de eerste verzoekende partij als ouder van een Belgisch kind een verblijfsrecht kon verkrijgen. De verwerende partij stelt vast dat de door de eerste verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging voorgelegde geboorteakte van haar kind is aangetast door een valsheid zoals dit werd vastgesteld door het hof van beroep van Antwerpen.

Nergens in de bestreden beslissing kan evenwel enige motivering worden gelezen waaruit blijkt dat er voor de minderjarige verzoekende partijen sprake van is dat zij zelf voor het verkrijgen van hun toelating tot verblijf valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. In wezen erkent verweerder in zijn motivering ook net dat hiervan in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen geen sprake is. Specifiek wat hen betreft, wordt er immers op gewezen *“dat hun verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van hun moeder, zodat ook hun verblijfsrecht is aangetast door de frauduleuze intenties van de moeder. De kinderen hebben uiteraard geen frauduleuze handelingen gesteld, dat zou trouwens ook niet kunnen want zij zijn handelings-onbekwaam. Echter, de moeder heeft als ouder die de ouderlijke macht uitoefent, wel frauduleuze handelingen gesteld en zodoende het verblijfsrecht bekomen.”*

Met de voormelde motivering zou de verwerende partij – althans minstens in hoofde van de derde en vierde verzoekende partij, nu de tweede verzoekende partij volgens de gegevens waarover de Raad kan beschikken enkel verblijfsgerechtigd lijkt te zijn geweest als Belg terwijl deze nationaliteit werd geschrapt – eventueel een beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 74/21, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, maar geen intrekking van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Nochtans is net van dit laatste sprake in de motivering van de bestreden beslissing. Er is dan ook, specifiek voor wat betreft de minderjarige verzoekende partijen, geen sprake van een draagkrachtige en afdoende motivering in feite in het licht van het toegepaste artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hier niet anders over oordelen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

2.4. Het is daarnaast op zich niet betwist dat de verwerende partij, voor het nemen van een beslissing tot intrekking van het verblijf in toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, de betrokkenen dient te horen. Het betreft immers een beslissing die de verwerende partij op eigen initiatief neemt, zodat van haar mag worden verwacht dat zij voorafgaand aan het nemen van de beslissing de betrokkene hierover informeert en hem of haar de kans geeft nuttige elementen over te maken die van invloed kunnen zijn op de mogelijk te nemen beslissing. Dit geldt des te meer nu, bij de toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De betrokkene moeten dus in de mogelijkheid worden gesteld om in dit verband actuele en relevante gegevens voor te leggen. Een en ander vindt ook bevestiging in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingen-wet, dat bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken, deze vreemdeling hiervan schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht en hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

De derde en vierde verzoekende partij betogen dat hun hoorrecht werd miskend. Zij stellen dat, indien zij wel correct waren gehoord, hun ouders namens hen nog hadden kunnen wijzen op het gegeven dat de vierde verzoekende partij voor haar autisme wordt opgevolgd door een neuropediater en een psychomotorisch therapeut en voor haar een gespecialiseerde scholing werd aanbevolen. Deze minderjarige verzoekende partijen geven aan dat door hen niet correct te horen hun belangen niet of onvoldoende in de beoordeling zijn betrokken.

De Raad dient samen met de verzoekende partijen vast te stellen dat het schrijven van de verwerende partij van 27 oktober 2021 enkel betrekking heeft op de eerste en de tweede verzoekende partij. In dit schrijven is er enkel sprake van dat voor hen wordt overwogen om hun verblijfsrecht in te trekken overeenkomstig artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat zij bijgevolg worden verzocht om nuttige gegevens en documenten in dit verband naar voor te brengen. Nergens in dit schrijven wordt verwezen naar de derde of de vierde verzoekende partij of wordt erop gewezen dat eveneens wordt overwogen om hun verblijfsrecht in te trekken dan wel te beëindigen. Zoals evenzeer terecht wordt opgemerkt, mocht in dit verband van de verwerende partij worden verwacht dat zij voor de twee jongste kinderen de beide ouders als wettelijk vertegenwoordigers zou hebben aangeschreven, wat zij evenwel niet heeft gedaan. De verwerende partij betwist dit niet.

In zoverre de bestreden beslissing inhoudt dat ook het verblijfsrecht van de derde en de vierde verzoekende partij wordt ingetrokken, blijkt dus inderdaad niet dat voorafgaand aan het nemen van deze beslissing een correct horen heeft plaatsgevonden. Zij maken ook aannemelijk dat indien dit wel was gebeurd er voor hen, minstens één van hen, nog relevante gegevens hadden kunnen worden aangebracht die mogelijk van invloed konden zijn geweest op de gedane beoordeling. Dit kan alvast niet worden uitgesloten en het is niet aan de Raad de beoordeling in de plaats van het bevoegde bestuur over te doen, rekening houdend met de thans voor de jongste kinderen aangebrachte gegevens en stukken.

In antwoord op het gestelde in de nota dat de kinderen gelet op hun handelingsonbekwaamheid niet afzonderlijk konden worden opgeroepen om te worden gehoord, merkt de Raad op dat van de verwerende partij wel degelijk kon worden verwacht dat zij de wettelijk vertegenwoordiger(s) van de derde en vierde verzoekende partij erop wees dat ook werd overwogen om het verblijfsrecht van deze laatsten in te trekken of te beëindigen, zodat zij in de mogelijkheid werden gesteld om voor hun minderjarige kinderen die

inderdaad nog zeer jong zijn eventuele nuttige gegevens en documenten aan te brengen die naar hun mening in rekening dienen te worden gebracht bij het nemen van een beslissing.

In de gegeven omstandigheden wordt een schending van het hoorrecht aangetoond.

2.5. De gedane vaststellingen maken dat er grond is om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In dit verband merkt de Raad ook op dat de verwerende partij er zelf voor heeft gekozen om voor de verschillende verzoekende partijen één en dezelfde beslissing te nemen, waarmee zij erkende dat er een feitelijke samenhang bestaat tussen de verblijfsrechtelijke situatie van elk van hen. Zoals reeds werd gesteld, vereist artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet ook dat rekening wordt gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden. In dit verband heeft de verwerende partij verwezen naar het intrekken van het verblijfsrecht van de verschillende verzoekende partijen en de beoordeling inzake het hoger belang van de betrokken kinderen. Evenwel dient actueel te worden vastgesteld dat de voorziene motivering in feite niet kan volstaan om het verblijfsrecht van de derde en vierde verzoekende partij in te trekken met toepassing van voormelde wetsbepaling alsook dat voor deze verzoekende partijen, minstens een van hen, het hoorrecht werd miskend.

2.6. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2022 tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS